piccolo
รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

บนโลกนี้เราคือมนุษย์ต่างดาว

외계인 게임

โออึม เขียน
มินตรา อินทรารัตน์ แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

นี่! ถึงฉันจะไม่ใช่นักเขียนชื่อดัง แต่ก็ใช้ชีวิตด้วยการอ่านหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว
สิ่งที่นายเขียนน่ะใช้ได้เลย ถึงจะช่วยอะไรมากไม่ได้
แต่ฉันช่วยติดต่อสำนักพิมพ์ให้ได้นะ
เขียนเรื่องอะไรก็ได้ ลองคิดดูแล้วกัน จะเก็บไปคิดทีหลังก็ได้
– โออึม

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

บนโลกนี้เราคือมนุษย์ต่างดาว คือเรื่องราวของมนุษย์ (ต่างดาว) ห้าคนที่มีปมหลังชีวิตแตกต่างกัน เดินทางมาเจอกันและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในบ้านพักที่หมู่บ้านฮันซา ประเทศปากีสถาน สถานที่ที่ธรรมชาติช่างสวยงาม จนเกิดเป็นมิตรภาพระหว่างกัน และจุดประกายความหวังให้แก่กันในสถานที่ที่ทุกคนต่างคิดว่าจะได้รับการเยียวยาบาดแผลทางใจที่ตัวเองต่างได้รับมาในอดีต

วันหนึ่ง หนึ่งในห้าคนนี้ก็ชวนทุกคนเล่มเกมมนุษย์ต่างดาว เกมที่ให้ทุกคนตั้งคำถามที่แปลกประหลาด และมีตัวเลือกคำตอบให้เพียงสองข้อเท่านั้น หากใครเลือกข้อที่แตกต่าง คนคนนั้นคือมนุษย์ต่างดาว

แต่ละคำถามจะมีสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านได้ครุ่นคิดถึงคำตอบและเหตุผลที่เลือกคำตอบนั้น เกมนี้ช่วยทำให้เราได้รู้จักผู้คนมากขึ้นทั้งจากการตั้งคำถามและจากการเลือกคำตอบ

สิ่งที่หนังสือเล่มนี้ได้บอกเอาไว้เสมอคือ เราไม่อาจรู้จักใครได้ครบทุกด้าน ย่อมมีด้านใดด้านหนึ่งที่เราไม่อยากให้ใครรับรู้ จึงทำให้เราตัดสินใครไม่ได้จากการเจอกันแค่หนึ่งหรือสองครั้ง เพราะทุกคนต่างมีเรื่องราวมากมายกว่านั้น ที่เราไม่อาจรู้เลยว่าเขาคนนั้นต้องผ่านอะไรมาบ้างจนกว่าจะมายืนอยู่ได้ในวันนี้ ดั่งตัวละครทั้งห้าคนในเรื่อง

บางคนอาจคิดว่า ฉันคือคนปกติ ไม่ได้แปลกแยกหรือแตกต่างจากใคร หรือกลับกัน บางคนก็อาจคิดว่า ฉันนั้นแปลกแยกจนเข้ากับใครไม่ได้ แต่ในระหว่างที่ทำต้นฉบับเล่มนี้นั้น ก็ได้ร่วมเล่นเกมไปกับตัวละครทั้งห้าคนด้วย แล้วก็พบว่า จริง ๆ แล้วเราทุกคนล้วนแตกต่าง เราทุกคนล้วนแปลกประหลาดในสายตาของคนอื่นไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง เพราะเราทุกคนล้วนเป็นมนุษย์ต่างดาวคนหนึ่งบนโลกใบนี้

piccolo

ทดลองอ่าน

สารบัญ

อารัมภบท	1
คิมซ็อล หญิง อายุ 28 ปี ครูภาษาเกาหลีในโรงเรียนมัธยมต้น	7
นัมฮานา หญิง อายุ 32 ปี นักแปลคำบรรยายคลิปวิดีโอ	52
ชเวนักฮย็อน ชาย อายุ 40 ปี นักเขียนนิยาย	100
ช็อนนาอึน หญิง อายุ 22 ปี นักศึกษา	152
โอฮู ชาย อายุ 29 ปี นักท่องเที่ยว	182
บทส่งท้าย	227
คำส่งท้ายจากนักเขียน	230
คำตาม	232

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

อารัมภบท

สำหรับหญิงสาวแล้ว การท่องเที่ยวหมายถึงการหลุดพ้น ทั้งจากตำแหน่งครูอายุน้อยที่สุดในโรงเรียน เสียงซุบซิบและตำหนิติเตียนที่มีเหตุผลบังหน้าเป็นความสนใจและความเอาใจใส่ดูแล ฉลากแปะติดตัวว่าเป็นสมาชิกสหภาพบุคลากรทางการศึกษา[1] การคาดเดาส่งเดชและความเข้าใจผิดทั้งหลาย ความเป็นจริงอันไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนอาการไมเกรน การออกเดินทางจึงเป็นการสั่งจ่ายยาที่ได้ผลชะงัดที่สุดต่อสิ่งเหล่านั้น

โชคดีที่ครูใหญ่ไม่ใคร่ใส่ใจครูคนอื่นนัก เขาไม่ใช่คนที่จะหยิบยกเอากฎเกณฑ์เล็กน้อยขึ้นมาอ้างเหตุผลนู่นนี่ เพื่อรั้งตัวครูทั้งหลายไม่ให้ไปไหนในช่วงปิดเทอม เพียงแค่ข้อนี้ข้อเดียวก็เพียงพอที่จะทำให้พุงพลุ้ยของครูใหญ่ดูภูมิฐานในสายตาของเธอแล้ว ชีวิตที่มีวันปิดเทอมย่อมหมายถึงชีวิตที่มีการท่องเที่ยว และอีกนัยหนึ่งก็หมายความว่าเธอเฝ้าฝันถึงการหลบหนีได้นั่นเอง

---

[1] กลุ่มสหภาพแรงงานประเภทหนึ่งซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของครูและบุคลากรทางการศึกษาทั่วประเทศเกาหลี ในปัจจุบันมีแนวโน้มว่าครูอายุน้อยจะสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพน้อยลงเรื่อย ๆ เนื่องจากมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีในอดีต

เธอตอบคนที่ถามถึงเหตุผลของการเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างลื่นไหลว่าจู่ ๆ ก็ตัดสินใจได้ปุบปับขณะเขียนอะไรบางอย่างซึ่งไม่รู้ว่าคืออะไรลงไปในสมุดโน้ตด้วยหัวใจอันอึดอัด...เธอเคยบอกเพื่อนร่วมรุ่นที่เจอหน้ากันในรอบหนึ่งปีว่าชอบช่วงเวลาที่ได้ตระเวนไปเจอเพื่อนทีละคนแบบนี้ก่อนออกเดินทาง เคยบอกว่าชอบที่ได้เอาเรื่องท่องเที่ยวมาเป็นข้ออ้างเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศให้ตัวเองเล็กน้อยพลางจับผมตัดสั้นของตัวเองด้วย เธอมักจะเป็นที่อิจฉาของเพื่อน ๆ เพราะได้ออกเดินทางไปยังที่ไกล ๆ เสมอ คำพูดของคนรอบตัวที่บอกว่าเธอได้ใช้ชีวิตอย่างที่พวกเขาใฝ่ฝันเป็นความภาคภูมิใจไม่น้อยเลยทีเดียว

การเดินทางท่องเที่ยวมักจะเป็นหัวข้อที่ผู้คนชื่นชอบ ทว่าปัญหาคือสถานที่ท่องเที่ยว ชื่อประเทศปากีสถานหรือฮันซามักทำให้เกิดคำถามย้อนกลับมาว่า 'ทำไม' เป็นเสียงสะท้อน ปฏิกิริยาของผู้คนล้วนแตกต่างไปจากที่คาดหวัง เธอไม่ได้ประกาศว่า 'ฉันจะเปลี่ยนไปนับถือศาสนาอิสลาม' หรือ 'ลูกของฉันกำลังเติบโตอยู่ที่นั่น' สักหน่อย ทว่าคนรอบตัวกลับทำตาโตเหมือนกันหมด พวกเขาล้วนพูดเสียงดังเพื่อย้ำให้เห็นอย่างชัดเจนถึงสถานการณ์อันตรายราวกับเธอเป็นนักข่าวในสมรภูมิรบ แต่ไม่มีใครสังเกตเห็นความไม่มั่นคงที่ปรากฏในแววตาของเธอเลยสักคน เธอจึงได้แต่ยิ้มกลับไปโดยไม่พูดอะไรราวกับไม่เคยได้ยินเรื่องราวเช่นนั้นมาก่อน

เพราะพูดออกไปไม่ได้ว่าตอนนี้คำสัญญาที่จะไปบาหลีด้วยกันกับเขาคนนั้นกลายเป็นโมฆะไปแล้ว เพราะกล่าวโทษไม่ได้ว่าระหว่างใช้ชีวิตแต่ละวันไปกับการลบเลือนและความรู้สึกจุกอกก็บังเอิญได้เห็นภาพถ่ายของฮันซา จึงทำให้คำว่าฮนจา (ลำพัง) เอาแต่วนเวียนอยู่ในหัว ทุกครั้งที่ข่มความรู้สึกในใจ เธอจะรู้สึกเหมือนมีรสชาติสบู่อยู่ในปาก ถ้าเป็นไปตามกำหนดการเดิม เธอก็กะว่าจะใช้การท่องเที่ยว

AW Alien p1-99 cc OK.indd 2 22/9/2565 BE 11:12

เป็นข้ออ้างในการหยิบยกเอาเรื่องของเขาขึ้นมาพูด เธอสังเกตได้ว่าอยู่ดี ๆ วันหนึ่งเขาก็เลิกเรียกเราว่าเรา และรู้สึกมืดแปดด้านเหมือนเด็กที่ทำชิ้นส่วนจิ๊กซอว์หายไป หลังจากตั้งใจต่อจนเกือบเสร็จสมบูรณ์แล้ว

แม้คนเราจะหลับนอนกับคนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรกได้ แต่จะไม่เรียกความสัมพันธ์ที่ไม่แบ่งปันหัวใจกันว่าเรา คำว่าเราเป็นชื่อที่เก่าแก่ยิ่งกว่าคำว่าฉัน และเป็นคำเรียกที่จริงใจเสียยิ่งกว่าคำว่าเธอ วินาทีที่เรียกฉันและเธอว่าเรา เราจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ว่าฉันเปล่งประกายแค่ไหนหรือเธอสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดก็ตาม มันก็จะถูกปกปิดเอาไว้เมื่ออยู่ต่อหน้าคำอันแสนต่ำต้อยที่เรียกว่าเรา เธอคว้าความอบอุ่นจากคำว่าเราเอาไว้และใช้ชีวิตอยู่ได้เพราะมัน เธอยืนพิงอยู่ข้าง ๆ และพักผ่อนอยู่อย่างนั้นตลอดทั้งวัน กระนั้นสุดท้ายจิ๊กซอว์ก็แตกกระจาย ชิ้นส่วนที่ผสมปนเปกันจนมั่วแยกออกจากกันเป็นชิ้นส่วนของฉันและเธอ

'ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เรากำลังเที่ยวอยู่'

ในเมื่อสถานที่เปลี่ยนไป งั้นก็ลืมที่นั่นแล้วใช้ชีวิตของวันนี้เถอะ เธอบอกกับตัวเองซ้ำ ๆ แต่หากเผลอนึกถึงสิ่งที่ทิ้งไว้แล้วจากมา ภายในร่างกายก็จะปั่นป่วนเหมือนกลืนรังผึ้งเข้าไป พอเป็นอย่างนั้นทีไรเธอจะลุกจากที่แล้วท่องคาถาอีกครั้งว่า 'ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร' ร่ายซ้ำ ๆ เช่นนั้นพลางเดินออกมายังถนนเพื่อซึมซับภาพบรรดานักท่องเที่ยวแทนภาพทิวทัศน์ ภาพผู้คนที่ทำให้รู้ซึ้งถึงการจากมา...และวันนี้...

เธอได้พบกับนักศึกษาสาวที่เดินทางด้วยเท้าเปล่า ณ ร้านลาสซี่[2] ในพาราณสี คุณลุงที่ท่องเที่ยวด้วยจักรยานมาเกินสิบปี

[2] เครื่องดื่มของอินเดีย ทำจากโยเกิร์ตและเครื่องเทศ

AW Alien p1-99 cc OK.indd 3 22/9/2565 BE 11:12

ณ ร้านอาหารเกาหลีในเชียงใหม่ และยังเคยแบ่งพิซซ่ากินกับช่างภาพที่มีรอยสักขึ้นมาถึงคอ ณ ลานกว้างแห่งหนึ่งในปราก

'ถ้าเดินเท้าเปล่าแบบนั้นในโรงเรียนจะได้ออกทีวีว่าเป็นครูพิลึกไหมนะ'

'เดี๋ยวนี้เป็นยุคที่แม้แต่ครูยังยากจะทนทำงานได้ถึงสิบปี แต่เขากลับปั่นจักรยานมาตลอดสิบปีงั้นหรือ...'

'ถ้าครูสักแบบนั้นไม่รู้จะโดนอะไรบ้าง แต่อย่างน้อย ๆ คงโดนลดเงินเดือน'

ผู้คนที่แตกต่างกับเธอโดยสิ้นเชิง แต่ถึงอย่างนั้นก็มีจุดร่วมเป็นนักท่องเที่ยวเหมือนกัน พวกเขาปลดปล่อยพลังแปลกประหลาดเหมือนพวกเขากำลังพูดกับเธอว่า 'ใช่ ตอนนี้เธอกำลังเที่ยวอยู่ อุตส่าห์หนีมาขนาดนี้แล้ว ทุกอย่างจะไม่เป็นไรหรอกน่า' จะว่าไปแล้วคนที่พูดเช่นนั้นคือโอฮู ชื่อฮูฟังดูมีเอกลักษณ์ ให้ความรู้สึกกลาง ๆ อย่างบอกไม่ถูก ยิ่งไปกว่านั้นสิ่งที่ทำให้เธอตกใจคือเขาเป็นนักท่องเที่ยวระยะยาวที่พักอยู่ในฮันซามาเกินห้าเดือนแล้ว ต่อให้บอกว่ามันเป็นที่ที่สวยงามแค่ไหน แต่อันที่จริงก็เป็นเพียงหมู่บ้านเล็ก ๆ ฮูบอกว่าเขาตกหลุมรักฮันซาจนถึงขั้นต่อวีซ่าปากีสถานที่มีอายุแค่สามเดือนเพิ่มอีกสามเดือน เขาบอกว่าได้วีซ่ามาด้วยวิธีง่าย ๆ นั่นคือไปเยือนแผนกกงสุลวีซ่าในท้องถิ่นและจ่ายเงินใต้โต๊ะจำนวนเล็กน้อย เขาคือคนที่เดินทางท่องเที่ยวอยู่ในหมู่บ้านแห่งเดียวจนกระทั่งฤดูเปลี่ยนผ่าน ทุกครั้งที่ไปหาโอฮูเธอจะรู้สึกปลอดภัยว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่นี่ ตอนออกเดินทาง เธอเคยคิดว่าถ้าไม่ชอบก็แค่กลับเกาหลีเร็วหน่อย แต่นี่ก็ปาเข้าไปสัปดาห์ที่สามแล้ว ฮันซาที่ตัดสินใจเดินทางมาอย่างวู่วามกลายมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เธอพักอยู่นานที่สุด

AW Alien p1-99 cc OK.indd 4 22/9/2565 BE 11:12

คืนแรกที่เธอได้พบกับบรรดาเพื่อนร่วมทางในฮันซา พวกเขาพากันเปลี่ยนสีเป็นเอพริคอต มัลเบอร์รี เชอร์รี และแอปเปิลทีละคน นั่นก็เพราะจำนวนครั้งที่กระดกไวน์ขึ้นดื่มมากพอ ๆ กับจำนวนคำถามแฝงเจตนาดีที่เอ่ยถามกันและกัน

"โอ้โห ท้องฟ้าคืนนี้สวยไม่ใช่เล่นเลยนะ"

คำพูดของนัมฮานาทำให้ทุกคนหยุดส่งเสียงโหวกเหวกและเงยหน้าขึ้น ทั้งที่ท้องฟ้าตอนเย็นมีเมฆมากราวกับฝนจะตก ทว่าตอนนี้กลับมีดวงดาวเปล่งประกายพร่างพราวอยู่เต็มไปหมด ราวกับว่าหิมะตกลงมาอย่างหนักแล้วเวลาหยุดเดินฉับพลัน ดวงดาวน่ามองและเปราะบางดั่งเกล็ดหิมะแข่งกันเปล่งแสงของตัวเอง แม้ด้านนอกจะมีลมพัดเย็น พวกเขาก็ค่อย ๆ เดินออกไปนั่งรวมกันตรงบันไดนอกห้องนั่งเล่นทีละคนสองคน

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอได้จ้องมองดูทางช้างเผือก ท้องฟ้ายามราตรีเงียบสงัด มีคลื่นบางอย่างหลั่งไหลมาตามทางช้างเผือกและส่งต่อมาถึงเธอ ทำให้รู้สึกราวกับว่าช่วงเวลาทั้งหมดในอดีตคือสิ่งที่ไล่ต้อนให้เธอมาอยู่ในจุดนี้ ความทรงจำเลือนรางที่ลืมแม้กระทั่งการดำเนินไปของกาลเวลากำลังเล็ดลอดออกมาผ่านไอหนาวจากปาก แล้วการเดินทางหลบหนีก็กลายมาเป็นการท่องเที่ยวในวินาทีนั้นเอง

ไม่รู้ว่ามองดูอยู่อย่างนั้นนานเท่าไร ทันใดนั้นดาวตกดวงหนึ่งก็ส่องแสงสว่างวาบแล้วลากยาวเหมือนสายฟ้า ปรากฏท่ามกลางทางช้างเผือก

"อ๊ะ...!"

ตอนที่เผลออุทานออกมาโดยไม่รู้ตัว ใครบางคนก็จับมือของเธอไว้ โอฮูนั่นเอง มือของเขาทั้งใหญ่และอบอุ่น เมื่อหันไปมองรอบ ๆ เธอถึงเพิ่งรู้ว่าคนอื่นไม่อยู่แล้ว คงจะพากันลุกหนีความหนาวไปหมด

AW Alien p1-99 cc OK.indd 5 22/9/2565 BE 11:12

ความรู้สึกเมื่อสัมผัสชายหนุ่มผิวเกรียมแดดจนเป็นสีเกาลัดและมีเคราขึ้นบนคางเล็กน้อยทั้งแปลกประหลาดและหนักแน่น ความดึงดูดเหมือนเพลงกล่อมนอนที่ไม่เคยได้ยินไหลมาตามมือแล้วตัดผ่านกัน ไม่ทันไรหน้าผากก็รู้สึกเย็นวาบ สั่นเทาไปถึงปลายเท้า แต่มีแค่มือที่ไม่เป็นเช่นนั้น ทั้งอ่อนโยนและสงบเสงี่ยม มีคลื่นบางอย่างกระเพื่อมขึ้นในสายตาและในหน้าอกสลับกัน ทั้งสองคนนั่งเคียงกันเนิ่นนาน รอจนดาวตกส่องแสงกะพริบอีกสองสามครั้งแล้วหายไปท่ามกลางความเงียบงัน

ทดลองอ่าน

AW Alien p1-99 cc OK.indd 6 22/9/2565 BE 11:12

คิมซ็อล
หญิง อายุ 28 ปี
ครูภาษาเกาหลีในโรงเรียนมัธยมต้น

1

ไม่เคยมีเช้าวันไหนดีไปกว่าในความฝันเลย กว่าจะรับรู้ว่าทุกครั้งเป็นความฝันก็หลังจากลืมตาขึ้นแล้ว พอเป็นเช่นนั้นฉันจะรีบข่มตาให้หลับ มีบางคราวที่ผล็อยหลับอีกครั้งแล้วความฝันก่อนตื่นดำเนินต่อเนื่องไป และบางคราวฉันก็ตระหนักได้ว่านั่นเป็นความฝันจึงปลดปล่อยสิ่งที่ระบายไม่ได้ออกมา แม้เป็นความฝัน แต่มันเป็นการปลอบประโลมจิตใจ และแม้เป็นเวลาเพียงชั่วพริบตาก็ดีกว่าช่วงเวลาตลอดทั้งวัน

ประสบการณ์มักจะหล่อหลอมความเชื่อขึ้นได้ง่าย ๆ แม้จะใช้เวลาตอนเช้าเช่นนั้นทุกวัน แต่วันนี้ฉันก็นอนไม่หลับอีกตามเคย ปลายจมูกและปลายนิ้วเย็นเฉียบ ฉันพับความฝันที่มีเส้นแบ่งเลือนรางเก็บไว้ใต้เตียงแล้วดึงผ้าห่มขึ้นมา พ่นลมหายใจออกจากปากเพื่อให้ปลายจมูกอุ่นขึ้นและสอดมือทั้งสองข้างที่เย็นไว้ตรงหว่างขา เกิดอาการปวดแสบปวดร้อนราวกับถูกกาแฟราด ฉันยังคงไม่ชินกับผนังร้าว

ข้างหมอนจึงมุดเข้าไปซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม เมื่อนึกถึงวอลล์เปเปอร์สีมัสตาร์ดข้างเตียงในห้องตัวเองอยู่ใต้นั้นก็รู้สึกเหมือนได้กลิ่นของเขา

ฉันชื่นชอบกลิ่นเฉพาะตัวของเขาซึ่งเกิดขึ้นจากกลิ่นบุหรี่ที่เลิกสูบไม่ได้ กลิ่นฝังติดแขนเสื้อที่เจ้าตัวทนไม่ไหว กลิ่นจากรูปแบบการใช้ชีวิตอันย้อนแย้งของเขาที่ไม่ชอบน้ำหอม แต่ใช้ชีวิตด้วยการจุดธูปหอมทิ้งไว้ทั้งวัน เกลียดเวลาเหงื่อไหล แต่กลับชอบอากาศร้อน ไม่ว่าตอนหยิบยกเอาเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่โรงเรียนมาเล่าขณะนอนอยู่ด้วยกัน ตอนซบไหล่แล้วแอบแหงนหน้ามองคางอันแข็งแกร่ง ตอนซบศีรษะบนหน้าอกแล้วรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นตึกตัก ตอนไหน ๆ ก็มีกลิ่นเฉพาะตัวของเขาลอยออกมา ถึงจะไม่เคยเอ่ยปากสักครั้ง แต่ฉันก็รู้สึกปลอดภัยเสมอเพราะกลิ่นนั้น ฉันชอบเวลาตัวเองนอนหลับแล้วตื่นขึ้นมาพร้อมกับกลิ่นอันห่างไกลเลือนรางเหมือนกลิ่นของยามรุ่งสาง มีทั้งกลิ่นความขมและความชื้นแฉะเล็กน้อยผสมปนเป

ทุกคืนฉันจะต้องสวมเสื้อยืดที่มีกลิ่นของเขาอย่างบางเบาสองชั้นเหมือนในความฝันเมื่อคืนวานถึงจะนอนหลับ นั่นเป็นสิ่งเดียวที่เขาทิ้งไว้ ไม่สิ มันคือสิ่งเดียวที่ฉันไม่ส่งคืนไปให้ตอนที่เราเลิกกันต่างหาก นอกจากนี้ยังเป็นสัมภาระชิ้นแรกสุดที่ฉันยัดใส่ส่วนลึกสุดของกระเป๋าเป้ก่อนเดินทางมาเที่ยวด้วย ทั้งที่เป็นการบอกลาอย่างชัดเจน ฉันที่เหลือตัวคนเดียวกลับใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้ ทว่าเพียงได้สวมเสื้อยืดของเขาเข้านอนฉันก็สงบขึ้นมาก ว่ากันว่าเมื่อออกเดินทางไปเที่ยว เราจะเหลือแค่ความเคยชินที่สลัดทิ้งไม่ได้และรสนิยมส่วนตัวที่ยอมอ่อนข้อให้ไม่ได้จริง ๆ ติดตัว แต่รูปแบบชีวิตที่หลงเหลืออยู่ของฉันมีเพียงการนอนหลับแล้วตื่นขึ้นด้วยกลิ่นของเขา นี่เป็นวิธีอันคุ้นเคยที่ฉันใช้ดูแลตัวเองในต่างถิ่น ดังนั้นวันนี้ฉันก็น่าจะใกล้เคียงกับคนตัวคนเดียวมากกว่านักท่องเที่ยวไม่ใช่หรือ

AW Alien p1-99 cc OK.indd 8 22/9/2565 BE 11:12

ฉันหลับตาอยู่นานเท่าไรก็ไม่อาจรู้ได้ เมื่อยื่นศีรษะออกมานอกผ้าห่ม ไอหนาวจากปากก็กระทบกับแสงแดดที่ส่องมาถึงที่นอน ฉันห่อหุ้มตัวเองด้วยผ้าห่มเพียงผืนเดียวโดยไม่คิดอะไรมากแล้วเดินไปยืนริมหน้าต่าง เมื่อออกแรงเปิดม่านแข็งทื่อแล้วผลักหน้าต่างออกไป ก็มีเสียงดังครืดจากหน้าต่างไม้พร้อมกับที่มันเปิดออกอย่างยากเย็น

ท้องฟ้าสดใส ไม่มีเมฆเลยแม้แต่ก้อนเดียว ฉันหรี่ตาลงเพราะความหนาวเย็นแล้วถอนหายใจยาว หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่บนพื้นที่สูงเกินกว่าสองพันเมตร ในวันหนึ่ง ๆ จึงได้พบกับท้องฟ้าหน้าตาแตกต่างกันหลายครั้ง ถึงกระนั้นก็ยากจะมีท้องฟ้ายามเช้าแสนปลอดโปร่งเช่นวันนี้ มันเป็นสีฟ้าสดใสราวกับหากเขย่งปลายเท้าแล้วชูแขนขึ้นสุดแรงจะแตะถึงได้ เมื่อใบต้นเอพริคอตในลานบ้านแกว่งกระทบหน้าต่างหลายครั้ง พี่ฮานาก็พลิกตัว

"ซ็อล กี่โมงแล้ว"

"อ๊ะ เลยเก้าโมงมานิดหน่อยค่ะ"

"อื้อ งั้นอย่าเพิ่งปลุกนะ เดี๋ยวฉันตื่นเอง"

พี่ฮานาดึงผ้าห่มขึ้นคลุมถึงศีรษะ ร่างกายคุดคู้ของเธอดูเหมือนลูกเอพริคอตน่ากิน

ภายในห้องดอมิทอรี[1] สำหรับผู้หญิงหกคน มีแค่พวกเราสองคนเป็นลูกค้ามาหลายสัปดาห์แล้ว พี่ฮานามักจะเข้านอนดึกและตื่นสายกว่าฉัน เธอทำงานเป็นนักแปลฟรีแลนซ์ แม้มาอยู่ที่นี่ก็ยังทำงานอยู่เรื่อยเมื่อมีโอกาส เธอเป็นคนพูดจาโผงผางอยู่บ้าง ไม่เหมาะกับทรวดทรงองค์เอวของเธอที่ดูเหมาะกับผิวสีน้ำผึ้งและหน้าตาที่ดูสวยสง่า

[1] ห้องพักแบบรวมหลายเตียงในเกสต์เฮาส์

AW Alien p1-99 cc OK.indd 9 22/9/2565 BE 11:12

กระนั้นก็มีนิสัยสบาย ๆ ฉันจึงไม่รู้สึกอึดอัด เว้นก็แต่เรื่องที่เธอชอบสูบบุหรี่ในห้องบ่อย ๆ ...

พี่ฮานามักจะขึ้นไปทำงานที่ชั้นสองซึ่งเป็นทั้งร้านอาหารและห้องนั่งเล่นทุกคืน เพื่อไม่ให้รบกวนฉันซึ่งเข้านอนเร็วและไม่ชอบกลิ่นบุหรี่ บางครั้งเธอก็ทำงานกับนักเขียนชเว เขากำลังแต่งนิยายเล่มใหม่อยู่และเป็นสิงห์อมควันเช่นกัน สองคนนั้นทำให้ห้องนั่งเล่นอบอวลไปด้วยกลิ่นบุหรี่

ที่แห่งนี้เป็นแหล่งรวมตัวของบรรดานักท่องเที่ยวที่ออกตามหาความสบายใจและใช้เวลาให้ผ่านไปด้วยความขี้เกียจ แต่กรณีของฉันเป็นข้อยกเว้น ฉันจะลืมตาตื่นแต่เช้าทุกวัน เดิมทีฉันตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า เตรียมตัวไปทำงานประมาณชั่วโมงกว่า แล้วก็นั่งรถไฟใต้ดินไปอีกชั่วโมงกว่า ๆ เพื่อไปทำงานในโรงเรียนมัธยมต้นที่ตั้งอยู่ฝั่งหนึ่งของจังหวัดคย็องกี ไม่ทันไรฉันก็ใช้ชีวิตอย่างนั้นมาสี่ปีแล้ว

สิ่งที่เรียกว่าความจำของร่างกายนั้นน่าตกใจมาก พอถึงจุดหนึ่งฉันก็เริ่มลืมตาตื่นขึ้นเองโดยอัตโนมัติตั้งแต่ก่อนนาฬิกาปลุกจะดังเสียอีก แม้ในวันหยุดที่เหมาะจะนอนกลางวันให้หนำใจ ร่างกายของฉันก็ตื่นขึ้นมาในเวลานั้นโดยไม่แยแสความตั้งใจของฉันเลย หลังจากเข้ามาอยู่ที่นี่ก็เช่นกัน

แต่รูปแบบการตื่นนอนที่น่าขุ่นเคืองเช่นนี้ก็มีข้อดีอยู่บ้าง นั่นคือรุ่งสางที่ฉันตื่นเพียงคนเดียวเป็นช่วงเวลาเดียวที่มีน้ำอุ่นให้อาบ สถานที่แห่งนี้เป็นหมู่บ้านขนาดเล็ก ไฟฟ้าจึงเป็นสิ่งล้ำค่า ส่วนใหญ่ไฟจะเข้ามาช่วงเย็น และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นก็จะหยุดจ่ายไฟ ห้องอาบน้ำในดอมิทอรีมีเครื่องทำน้ำอุ่นอยู่หนึ่งเครื่อง มันจะต้มน้ำตลอดทั้งคืนแล้วพอถึงตอนหยุดจ่ายไฟ น้ำจะค่อย ๆ เย็นลง ดังนั้นถ้าตื่นสายหน่อยก็จะอดอาบน้ำอุ่นไปโดยปริยาย หนำซ้ำตอนนี้เป็นช่วงมีรอบเดือน

AW Alien p1-99 cc OK.indd 10 22/9/2565 BE 11:12

ซึ่งต้องประสบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการท่องเที่ยวเดือนกว่า ๆ ฉันจึงยิ่งโหยหาการอาบน้ำขึ้นไปอีก

ผนังห้องน้ำที่กลายเป็นสีเหลืองขุ่นมีก๊อกน้ำยื่นออกมาสองอัน ฉันบิดก๊อกน้ำที่ทาสีแดงแล้วนำถังขนาดกำลังพอดีมารองน้ำอุ่นที่ไหลพร้อมกับไออุ่นลอยฟุ้ง เมื่อรองน้ำใส่ถังสองถังจนเต็มแล้ว น้ำอุ่นก็จะหมดพอดี ฉันดันถังใบหนึ่งที่รองน้ำไว้ให้พี่ฮานาเข้ามุม แล้วใช้ขันตักน้ำอุ่นส่วนของตัวเองผสมกับน้ำเย็นราดลงบนตัวทีละนิด ตอนแรกต้องลำบากนิดหน่อยเพราะไม่รู้เทคนิค แต่ตอนนี้ฉันเริ่มชินแล้ว จึงนั่งยองและราดน้ำช้า ๆ ลงจากศีรษะเพื่ออาบน้ำไปพร้อม ๆ กับซักชุดชั้นใน

จากนั้นฉันขึ้นไปยังห้องนั่งเล่นและสั่งอาหารเช้า สามหนุ่มพี่น้องที่ช่วยกันดูแลเกสต์เฮาส์อย่างขยันขันแข็งต้อนรับฉันในตอนเช้าด้วยรอยยิ้ม ท่าทีเอาใจใส่ของพวกเขาคือจุดแข็งที่สุดของเกสต์เฮาส์แห่งนี้ ฉันถือจาย[2] ที่ชงเสร็จแล้วหนึ่งแก้วออกมานั่งตรงบันไดนอกห้องนั่งเล่น ต่อให้มองดูทัศนียภาพของที่นี่ทุกวันก็เหมือนในนิทานที่ไม่สมจริงเอาเสียเลย หัวใจฉันเต้นรัวเหมือนเวลายืนอยู่หน้าแท่นบันจีจัมป์ที่กระโดดกี่ครั้งก็ไม่เคยชินสักที

หมู่บ้านเล็ก ๆ ถูกล้อมรอบด้วยภูเขาหิมะซึ่งตั้งตระหง่านราวกับจะเสียดแทงขึ้นไปยังท้องฟ้าสีฟ้าสดใส สิ่งที่พอจะเรียกว่าถนนได้มีเพียงหนึ่งสาย เด็ก ๆ แพะและฝูงแกะจึงวิ่งเล่นไปทั่วไร่นา เส้นทางบนภูเขา บ้านและสวนอย่างไร้ขอบเขต ระหว่างบ้านก็มีต้นเอพริคอต ต้นเชอร์รี ต้นแอปเปิล ต้นฝ้ายตะวันออกผุดขึ้นจนแน่น หากเดินไปตามกลิ่นดอกไม้ป่าที่โชยมาจะพบชายชราชวนให้ดื่มชา หรือเด็ก ๆ ที่

[2] ชาดำของอินเดีย นิยมนำมาชงผสมกับนมและเครื่องเทศเพื่อดื่ม

AW Alien p1-99 cc OK.indd 11 22/9/2565 BE 11:12

จับมือแม่เอาไว้แล้วยื่นผลเอพริคอตและเชอร์รีที่ใส่เต็มกระเป๋าเสื้อมาให้

ทุกครั้งฉันจะเคลิบเคลิ้มไปกับภาพตรงหน้าแล้วเดินต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยพร้อมกับคิดไปด้วยว่า 'หากมีนางฟ้าขี้เล่นเจาะรูด้านหนึ่งบนผนังของสวรรค์แล้วมองลอดออกมาดูผู้คน แล้วเรามองกลับเข้าไปเพื่อดูสวรรค์บ้าง มันจะหน้าตาแบบนี้หรือเปล่านะ'

หลังดื่มจายจนหมดก็พบว่ามีไข่เจียวและขนมปังปิ้งมาวางไว้ให้บนโต๊ะแล้ว ฉันเปิดโทรศัพท์แล้วลงมือทาเนย สถานที่เดียวในเกสต์เฮาส์ที่มีไวไฟคือห้องนั่งเล่นแห่งนี้ มีคนส่งข้อความเข้ามาหาจำนวนหนึ่งจากแม่ที่บอกว่าถ้าเป็นไปได้ให้ติดต่อมาทุกวัน ข้อความพูดคุยสัพเพเหระภายในกรุ๊ปแชตของครูในสหภาพครู และข้อความของเขาเหมือนเช่นเคย

โซลกับฮันซาเวลาห่างกันสี่ชั่วโมง ตอนนี้ที่นี่เป็นเวลาแปดโมงเช้าเพราะฉะนั้นที่โซลก็เที่ยง เขาเข้านอนก่อนฉันเพราะเวลาที่ห่างกันและส่งข้อความมาหาก่อนนอนเสมอ ส่วนฉันจะเช็กข้อความระหว่างกินมื้อเช้า มีบางครั้งที่ส่งกลับไปหาเขาช้าบ้าง ทว่านั่นไม่ใช่เพราะเวลาแตกต่างกัน หากแต่เป็นเพราะระยะห่างในใจต่างหาก

แม้จะเดินทางจากมาไกล แต่ฉันก็รู้ว่าตอนนี้ตัวเองกำลังยืนอยู่บนเส้นขนานที่ไม่คดเคี้ยววกวนซึ่งมีชื่อเรียกว่าการเลิกรา ไม่ใช่ว่ายืนอยู่อีกฝั่งของโลกแล้วจะไปถึงฝั่งตรงข้ามของความเจ็บปวด ทำไมกันนะ ทำไมก่อนเลิกกันเราถึงไม่รู้เลยว่าการเลิกราจะนำอะไรมาบ้าง ฉันเคยคาดเดาว่าการเลิกราเป็นเพียงการลบเลือนสีหน้าคุ้นเคยไม่กี่ภาพออกไป คิดว่าเป็นสิ่งที่กำจัดออกไปได้อย่างง่ายดายในพริบตาเหมือนเช็ดกระจกห้องน้ำที่มีฝ้าเกาะ แต่การคาดการณ์ของฉันคลาดเคลื่อนอย่างง่ายดาย พอคิดถึงสัมผัสและกลิ่น ฉันก็พบว่าตัวเองสะดุดเข้ากับตัวตนที่ไม่อยู่แล้วของเขาและล้มลงบ่อย ๆ ฉันทนเห็นตัวเองถูกทิ้งไว้

AW Alien p1-99 cc OK.indd 12 22/9/2565 BE 11:12

คนเดียวไม่ได้จึงเดินทางจากมาไกลแสนไกล แต่ถึงอย่างนั้นทุกความทรงจำก็มีเขาอยู่ทำให้ฉันจามออกมาหลายครั้ง

ฉันดันจามออกไปเพราะเวียนหัวกับคำศัพท์ที่เรียงอยู่ในโทรศัพท์มือถือ เงาใบหน้าสะท้อนบนหน้าจอโทรศัพท์ที่ดับลง ฉันไม่ชอบใบหน้าน่ารังเกียจนั้นจึงผินหน้าออกไปมองนอกหน้าต่างแล้วก็เห็นฮูอยู่ที่ระเบียงโรงแรมฝั่งตรงข้าม

'โอฮู โอฮู...'

แม้ว่าฮูมีชื่อแปลกยิ่งกว่าฉัน แต่เขาก็พูดตั้งแต่วันแรกว่ารู้สึกทึ่งกับชื่อของฉัน แล้วเอาแต่พูดออกเสียงพลางหัวเราะไปด้วย ไม่รู้เป็นเพราะรอยยิ้มกว้างบริสุทธิ์และดวงตากลมโตคู่นั้นหรือเปล่าที่ทำให้ฉันเผลอยิ้มตามไปด้วยทุกที

'ซ็อล ซ็อล'

หลังจากเลิกรากับคนรัก ก็ไม่มีใครเรียกชื่อฉันให้ได้ยินทุกวันแบบนี้มานานแล้ว

ฉันเลิกคิดเรื่องอาหารมื้อเช้าที่เสียบรรยากาศไปแล้วก่อนจะเดินออกไปข้างนอก เวลาส่งเสียงร้องเรียกชื่อฮูจะมีลมหายใจสีขาวลอยออกมาจากปากด้วยทุกครั้งไป

2

ฉันมองดูไอที่ลอยออกจากปากจนกระทั่งไปถึงโรงแรมและเห็นฮูกำลังกินข้าวอยู่กับนาอึนที่ระเบียง พอนาอึนเห็นฉันก็ลุกขึ้นยืนแล้วทักทายอย่างร่าเริง ส่วนฮูโบกมือทักช้ากว่านั้นหนึ่งจังหวะ ทั้งที่อากาศยามเช้าหนาวเย็น แต่ฮูกลับนั่งกินข้าวในสภาพเปลือยอก นาอึนวิ่งเข้ามาคล้องแขนฉัน ฉันจึงเดินก้าวเป็นจังหวะเดียวกับเธอพลางพูดกับฮู

AW Alien p1-99 cc OK.indd 13 22/9/2565 BE 11:12

"อะไรดลใจให้ตื่นเช้าเนี่ย ว่าแต่ไม่หนาวเหรอ"

"ไม่เป็นไร ฉันกำลังสังเคราะห์แสงน่ะ แสงแดดล้ำค่าขนาดนี้ต้องรีบรับไว้สิ"

ฮูยกกาแฟที่เหลือดื่มหมดรวดเดียวแล้วตอบ ร่างกายท่อนบนของเขาที่บ่งบอกให้รู้ถึงประสบการณ์การเดินทางถูกแดดเผาจนสีเหมือนเมล็ดกาแฟที่คั่วแล้ว เมื่อเขาจุดบุหรี่พลางลุกขึ้นยืนก็เห็นรอยสักที่พาดอยู่เต็มแผ่นหลัง

"เอ๊ะ นายสักด้วยเหรอ นั่นรูปแผนที่โลกรึเปล่า"

"อ้าว พี่ไม่รู้หรอกเหรอคะ พี่ฮูเขาเป็นคนเพี้ยนจริง ๆ นะ เขาบอกว่าระหว่างเที่ยวรอบโลกก็จะสักรูปประเทศที่ตัวเองไปเยือนทีละภาพ"

นาอึนตอบ

"งี้นี่เอง รอยสักใหญ่ขนาดนั้น ไม่เจ็บเหรอ"

"ตรงหลังไม่เจ็บอะไรมากมายหรอกค่ะ เป็นผู้ชายก็ต้องทนให้ได้ประมาณนั้นแหละ แต่พี่ฮูเป็นคนขี้สำออยเกินเหตุไปหน่อย..."

นาอึนยิ้มกว้างพลางตอบคำถามแทน ฮูยักไหล่โดยไม่สนใจคำพูดของเธอ

"ยายเด็กคนนั้นก็มีรอยสักเหมือนกันนะ"

พอฮูพูดปุ๊บ นาอึนก็เลิกแขนเสื้อแล้วยื่นข้อมือให้ฉันดู เหนือข้อมือขาวมีลายสักรูปดอกไม้และเถาวัลย์อยู่

"ว้าว นาอึนก็มีรอยสักเหมือนกันสินะ สุดยอด ฉันไม่เคยแม้แต่จะคิดเลยน่ะ..."

"ไม่คิดก็ดีแล้วค่ะ การสักก็ทำให้เสพติดได้เหมือนกันนะ"

"ใช่ เป็นครูจะสักได้ยังไง ไม่ได้หรอก ไม่ได้ รอยสักเหมาะกับพวกเด็ก ๆ คิดน้อยแบบนาอึนมากกว่า"

"อะไรเนี่ย! พี่น่ะคิดน้อยที่สุดเลย"

AW Alien p1-99 cc OK.indd 14 22/9/2565 BE 11:12

"เพราะงั้นฉันก็เลยสักไงล่ะ เป็นเพื่อนร่วมอุดมการณ์แท้ ๆ อย่าโมโหเลยน่า ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ เล่นกันไปสองคนก่อนแล้วกัน"

ฮูตบไหล่นาอึนที่ทำหน้ากระเง้ากระงอดเบา ๆ ก่อนจะเดินเข้าห้องไป จากนั้นครู่หนึ่งนาอึนก็ลุกขึ้นเก็บจาน ส่วนฉันเดินไปนั่งที่ระเบียงแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เพราะคิดจะส่งคำตอบไปให้ข้อความที่ยังไม่ได้ตอบ ฉันพยายามไม่สนใจข้อความของเขาแล้วกดดูข้อความจากชื่ออื่น ๆ

[แต่ไม่ว่าจะคิดยังไง ครูคิมซ็อลไปปากีสถานเนี่ยนะ ทำไมถึงดูไม่เข้ากันขนาดนี้]

[ส่งรูปที่ฮันซามาให้ดูบ้างสิคะ อย่าเอาแต่อวดด้วยคำพูดอย่างเดียวสิ]

[ไม่มีเรื่องโรแมนติกระหว่างไปเที่ยวเลยเหรอ คุณต้องรีบหาแฟนนะคะ!]

ฉันตัดสินใจจะพิมพ์คำตอบลงไปในห้องแชตรวมของครูในสหภาพบุคลากรทางการศึกษาหลังจากไม่ได้ตอบมานาน

[ฮันซาดีจนน่าประหลาดใจเลยค่ะ มันดีกว่าที่คาดหวังอีก ฉันเลยตัดสินใจเลื่อนตั๋วเครื่องบินกลับแล้วละ ตอนนี้สนุกสนานไปกับเพื่อนนักท่องเที่ยวนิสัยดีคนอื่น ๆ คงจะได้พักผ่อนเต็มที่ก่อนกลับไปค่ะ!]

แล้วคำตอบของครูคนอื่น ๆ ก็ปรากฏขึ้นตามมาทันที

[เพื่อนนักท่องเที่ยวนิสัยดีเหรอ หรือว่าจะเป็นผู้ชายนิสัยดี]

[ซัวร์เลย ใช่แน่ ๆ! อย่าบอกนะคะว่ามัวแต่เที่ยวอยู่กับพวกเพื่อนผู้หญิง รีบเล่ามาเลย]

คำว่าผู้ชายนิสัยดี เรื่องโรแมนติก ทำให้สายตาเหลือบมองไปทางห้องที่ฮูเดินเข้าไปก่อนจะตอบ

[ผู้หญิงก็มี ผู้ชายก็มีค่ะ ถึงจะไม่มีเรื่องโรแมนติก แต่ก็มีเพื่อน

AW Alien p1-99 cc OK.indd 15 22/9/2565 BE 11:12

ที่สนิทกันมากขึ้น]

[โอ๊ะ ใครเหรอคะ เจอกันได้ยังไง]

[อ๊า! งั้นแสดงว่าหัวใจกลายเป็นสีชมพูในรอบหลายปีเหรอคะเนี่ย ดีจังเลยนะ ครูซ็อล!]

ฉันเล่าเรื่องช่วงเวลาที่เคยมีกับเขาคนนั้นให้ใครฟังไม่ได้จึงเป็นธรรมดาที่จะเกิดปฏิกิริยาเช่นนี้ แต่ทั้ง ๆ ที่รู้ ฉันก็ยังรู้สึกว่างเปล่าเหมือนเวลาที่เคยใช้ร่วมกับเขาโดนเชือดเฉือนออกไปจากชีวิตทั้งยวง

[เป็นแค่ผู้ชายที่สนิทกันเฉย ๆ ค่ะ จะว่าไงดี เป็นผู้ชายที่บังเอิญเจอตรงท่ารถวันแรกที่มาถึงฮันซาน่ะค่ะ ฉันได้รับความช่วยเหลือจากเขาแล้วไป ๆ มา ๆ ก็ได้ไปเที่ยวด้วยกัน]

[โอ้! สงสัยจะจริงแฮะ! ยินดีด้วยนะ!]

[บังเอิญเจอ! เดิมทีความรักก็บังเอิญเหมือนอุบัติเหตุนั่นแหละค่ะ มันเริ่มต้นแบบนั้นทั้งนั้น ฉันจะรอฟังเรื่องราวต่อจากนี้นะ!]

ฉันไม่รังเกียจความสนใจและกำลังใจหยอก ๆ จากคุณครูคนอื่น เพราะเมื่อมาถึงฮันซาก็ใช้เวลาร่วมกับเพื่อนร่วมทางทุกวันจนเริ่มใส่ใจฮูขึ้นมาทีละนิดจริง ๆ ฮูจะมองฉันว่าอย่างไร พูดแบบนี้ได้ไหม ทำไมเสื้อผ้าที่เอามาด้วยถึงเฉิ่มเหมือนกันหมด ฮูจะมีบางครั้งที่คิดเหมือนฉันบ้างไหม...

ฉันเจอกับฮูตั้งแต่วันแรก ด้วยเหตุนี้ความทรงจำทั้งหมดในฮันซาจึงเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาพร้อมกับฮู พอเติมความทรงจำดี ๆ ในช่วงที่ผ่านมาเข้าไปทีละนิด หัวใจฉันก็พองโตจนเก็บซ่อนไว้ไม่ไหวเหมือนกระเป๋าที่ใส่ของจนบวมเป่ง ฉันเผลอเรียกชื่อ “ฮู ฮู” ออกมาโดยไม่รู้ตัวอีกครั้ง แล้วก็ออกเสียงเรียกชื่อของตัวเองดัง “ซ็อล ซ็อล” ด้วย สาเหตุที่นึกถึงฉากจูบของคู่รักขึ้นมาฉับพลันเป็นเพราะเสียงหรือรูปปากกันนะ

“ออกไปเดินกันมั้ย”

AW Alien p1-99 cc OK.indd 16 22/9/2565 BE 11:12

เสียงของฮูที่โพล่งขึ้นทำให้ฉันสะดุ้งเหมือนถูกน้ำสาด ฮูหัวเราะลั่นเขาสะบัดน้ำออกจากผมพลางพูด

"ตกใจอะไรขนาดนั้น ออกไปเดินเล่นกันเถอะ อากาศดีทั้งที"

"อืม เอาสิ เรียกนาอึนไปด้วยมั้ย"

"นาอึนนัดกับพี่นักฮย็อนว่าจะไปอีเกิลเนสต์ด้วยกันนี่"

"อ้อ จริงด้วย! เมื่อวานนี้เธอตกลงกับคุณนักเขียนว่าจะไปด้วยกันใช่มั้ย"

ท้องฟ้าปลอดโปร่งเป็นสีฟ้าสดใสไม่มีเมฆเลยแม้แต่ก้อนเดียว แสงแดดอบอุ่น นานแล้วที่ไม่ได้เดินเล่นกับฮูสองต่อสองแบบนี้...ฉันรู้สึกเหมือนวันนี้อะไร ๆ ก็เป็นใจไปหมด

พวกเราเดินเลียบริมน้ำตามที่ฮูเสนอ พอเดินตามทางน้ำที่คดเคี้ยวไปเรื่อย ๆ จนผ่านไร่นาและป่า จะเจอเส้นทางที่ไม่เพียงมองเห็นทิวทัศน์ในภาพกว้าง แต่ยังมองเห็นทุกซอกทุกมุมในหมู่บ้านได้ เมื่อเดินผ่านประตูโค้งเล็ก ๆ ข้างโรงแรมที่ฮูพักอยู่จะเจอทางน้ำทันที ฮูผูกเชือกรองเท้าใหม่พลางถาม

"ฤดูใบไม้ผลิที่เกาหลีเป็นไงบ้าง"

"เกาหลีเหรอ อ้อ ฮูคงจะจากเกาหลีมาโดยไม่ทันอยู่ดูฤดูใบไม้ผลิสินะ"

"อืม เสียดายเรื่องนั้นนิดหน่อย ฉันเคยไปดูดอกไม้ทุกปีน่ะ แล้วก็ชอบดอกซากุระที่สุดด้วย ซ็อล เธอได้ไปดูดอกซากุระมั้ย"

"อ๋อ อืม ไปสิ ถึงคนจะเยอะ แต่ปีนี้ดอกไม้สวยเหมือนเดิม"

คำถามของฮูทำให้นึกถึงฤดูใบไม้ผลิกับเขาคนนั้น มันเป็นช่วงที่รอยแตกร้าวของเราเริ่มต้นขึ้น มือของเขาที่เคยกุมมือฉันไว้เอื้อมมาจับน้อยลง จนกระทั่งถึงจุดหนึ่งที่ฉันเป็นฝ่ายกระวนกระวายและควานหามือของเขาเอง ทว่ากลับไม่มีความรู้สึกใด ๆ ส่งผ่านมาจากมือนั้น

AW Alien p1-99 cc OK.indd 17 22/9/2565 BE 11:12

แม้จะชัดเจนว่านั่นเป็นช่วงเวลาที่พวกเราเริ่มอิ่มตัว แต่ฉันก็เชื่อมั่นในพลังฟื้นฟูของฤดูใบไม้ผลิซึ่งเป็นฤดูที่ดอกไม้เบ่งบานและลมที่ทำให้หัวใจสั่นไหวพัดมา ฉันพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่เหินห่างจึงชวนเขาไปดูดอกไม้ถึงต่างจังหวัด ฉันโอบอุ้มความคาดหวังเอาไว้แถมยังห่อข้าวกล่องอย่างจริงใจไปพบเขาในวันนั้น แต่เขากลับหงุดหงิดตั้งแต่ตอนออกเดินทาง โดยโทษว่าเป็นเพราะถนนที่รถติดและอากาศร้อน พอฉันหยิบเอากล่องข้าวที่ตั้งใจห่อออกมา นอกจากจะไม่ขอบคุณเขายังบ่นงึมงำว่าข้างนอกฝุ่นเยอะ ไม่เหมาะจะกินอาหาร

แม้มีหลายช่วงเวลาที่น้ำตาเหมือนจะร่วงพรู แต่ฉันก็พยายามข่มใจเอาไว้แล้วเดินจับมือเขา ฉันหยุดเดินเพราะอยากถ่ายรูปกับทิวทัศน์อันงดงามตรงหน้าเหมือนคนอื่น ๆ แต่เขาบอกว่าเห็นไม้เซลฟีเยอะจนเบื่อแล้วดึงให้ฉันเดินต่อ ตอนหลังฉันเลยปล่อยมือเขาที่รีบเดินจ้ำแล้วหันมากดโทรศัพท์มือถือแทน หลังจากเดินตามหลังไปเรื่อย ๆ ก็เห็นต้นซากุระต้นหนึ่งมีกลีบดอกร่วงกระจัดกระจาย ฉันนิ่งอึ้งไปเพราะมันช่างเหมือนมือของฉันที่ถูกทอดทิ้ง และนั่นเป็นเพียงรูปเดียวที่ฉันถ่ายเอาไว้ในวันนั้น

ฉันสะบัดความคิดทิ้งไปก่อนจะถามฮู

“ฤดูใบไม้ผลิของฮูเป็นยังไงบ้าง ดอกไม้ที่ฮันซาก็โด่งดังเพราะสวยมากนี่”

“สวยจนแสบตาเลยละ วันแรกมีแค่หิมะกับดิน แล้วสีเขียวก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นจนเขียวขจีไปทั่ว กระทั่งวันหนึ่งก็เริ่มมีสีขาวสีแดงบานขึ้นมาราวกับเรื่องโกหก อากาศยังคงเย็นเฉียบและเงยหน้าขึ้นก็ยังเห็นยอดเขาหิมาลัยเหมือนเดิม แต่ดอกไม้ในหมู่บ้านเขียวชอุ่มละลานตาแล้วส่งกลิ่นหอม เหมือนไม่ใช่เรื่องจริงเลยละ”

“อา...อิจฉาจัง เพราะตกหลุมรักตั้งแต่ตอนนั้นเลยอยู่ยาวมา

AW Alien p1-99 cc OK.indd 18 22/9/2565 BE 11:12

จนถึงตอนนี้เหรอ”

“ก็อาจจะใช่...แต่ของที่ดีจนเหมือนเรื่องโกหกน่ากลัวออกนะ เพราะเราไม่รู้ว่ามันจะหายวับไปเหมือนเรื่องโกหกด้วยหรือเปล่า ฉันเคยคิดว่าถ้าดอกไม้ร่วงหมดแล้วจะกลับ แต่ก็ยังอยู่มาจนถึงบัดนี้”

“ฉันก็อยากเห็นภาพนั้นในสักวันหนึ่ง ถ้าได้เห็นกับตาจะรู้สึกยังไงนะ ขนาดตอนนี้ก็สวยจะแย่แล้ว แต่คงไม่มีโอกาสได้เห็นแน่ถ้าไม่ลาออกจากงานครูก่อน...”

“ต้องได้เห็นสิ คิดแบบนั้นกันเถอะ วันดีคืนดีเธออาจจะเลิกเป็นครู แล้วหันมาใช้ชีวิตเหมือนหนุ่มเจ้าสำราญอย่างฉันก็ได้นี่”

คำพูดของฮูทำให้ฉันลองนึกถึงวันนั้นที่อาจมาเยือนเหมือนคำโกหกแล้วก็คิดว่า ‘ฮูกำลังใช้ชีวิตเหมือนในฝันอยู่สินะ’ แต่ไม่ได้พูดออกไปว่าหากวันหนึ่งที่ฉันตัดสินใจเช่นนั้นมาถึงก็อยากท่องเที่ยวกับนายไปนาน ๆ นะ

ฉันมักจะถูกต่อว่าเรื่องเดินช้าเสมอ แต่เวลาอยู่กับฮู เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาเลย แม้ว่าจะเป็นทิวทัศน์ที่เขาคุ้นเคย แต่ฮูก็ค่อย ๆ เดินไปตามเส้นทางแคบและมีหญ้าขึ้นต่ำ ดูเหมือนคนที่คิดจะตั้งชื่อให้กับต้นไม้เก่าแก่ รั้วบ้าน หรือใบหญ้า ทุกย่างก้าวของเขาทิ้งร่องรอยเอาไว้ สัมผัสนุ่มนวลที่ส่งมาจากพื้นดินชวนให้รู้สึกอิ่มอกอิ่มใจ ฉันเดินตามสายลมบริสุทธิ์ไป โบกมือทักทายเด็ก ๆ ในโรงเรียน ดูหนุ่มสาวในหมู่บ้านแข่งคริกเกตพลางเดินเล่นต่อไป

แล้วฮูก็ยื่นศีรษะเข้าไปในรั้วเตี้ย ๆ เปิดประตูเข้าไป

“เข้ามาสิ บ้านเพื่อนฉันเอง”

ลานบ้านมีเสื้อผ้าสีต่าง ๆ แขวนไว้เต็มราวตากผ้า เด็กผู้หญิงสองคนคงจะได้ยินเสียงประตูจึงวิ่งออกมา แม้พวกเธอจะยืนละล้าละลังแต่พอฮูยื่นมือไปหาก็แปะมือไฮไฟว์ จากนั้นเด็กหญิงที่ดูน่าจะเป็นพี่สาว

AW Alien p1-99 cc OK.indd 19 22/9/2565 BE 11:12

ก็ไปเรียกแม่ออกมา ผู้เป็นแม่ยิ้มพลางถามฮูว่าดื่มจายไหม เขาจึงชูนิ้วโป้งให้เหมือนที่ชอบทำเป็นประจำ

"บ้านของซาร์มาน ผู้จัดการโรงแรมฉันเอง เธอเคยเจอเขาแล้วใช่มั้ย เขาเคยไปทำงานในเกาหลีเลยพูดเกาหลีเก่ง... แต่สงสัยตอนนี้จะไม่อยู่บ้าน เราดื่มจายแล้วไปต่อกันเถอะ"

เด็ก ๆ คงจะอายจึงแกล้งผลักอีกฝ่ายให้นั่งลงบนแคร่ สุดท้ายพวกเธอก็นั่งกันคนละฝั่งโดยมีฮูคั่นอยู่ตรงกลาง เขาเปลี่ยนท่านั่งค้นดูในกระเป๋าแล้วหยิบเครื่องสำอางชิ้นหนึ่งยื่นให้ฉัน

"ซ็อล อันนี้เป็นครีมบำรุงหรืออะไรเทือกนั้นนี่แหละ ช่วยทาให้เด็ก ๆ หน่อยสิ"

"อ๋อ นายเอามาให้เด็ก ๆ เหรอ"

"อืม ที่นี่อยู่สูง ฉันเลยพกมาเผื่อไว้ แต่ผิวฉันคงจะผ่านร้อนผ่านหนาวมาแล้วเลยอยู่ได้โดยไม่ต้องใช้ของแบบนี้"

ส่วนใหญ่เด็ก ๆ ที่นี่จะมีแก้มแดงแจ๋อย่างเห็นได้ชัด เพราะแสงแดดร้อนแรงที่สาดส่องลงมาบนที่สูง ลมพัดแรง และฤดูหนาวที่ดำเนินต่อเนื่องเป็นเวลายาวนาน แก้มแดงเถือกเหมือนแอปเปิลลูกจิ๋วคงจะดูน่าสงสารในสายตาฮู ระหว่างที่ฉันทาครีมลงบนใบหน้าเด็ก ๆ ฮูก็ช่วยทาครีมลงบนมือที่หยาบกระด้างของพวกเธออย่างพิถีพิถัน

พอแม่ของเด็ก ๆ นำจายและคุกกี้มาให้ ฮูก็ยื่นครีมให้แล้วบอกว่าเป็นค่าจาย ผู้เป็นแม่ยิ้มกว้างก่อนจะอุ้มเด็ก ๆ ไว้ในอ้อมแขนฝั่งละคนแล้วเดินกลับเข้าไปในห้อง

"ทำไมคนที่นี่ถึงไร้เดียงสากันจัง ถ้าเด็ก ๆ ที่โรงเรียนฉันเป็นแบบนี้บ้างก็คงดี"

"เด็กสมัยนี้สอนยากใช่มั้ย"

ฮูรินจายให้พลางถาม

AW Alien p1-99 cc OK.indd 20 22/9/2565 BE 11:12

"จะเหลือเหรอ เด็กมอต้นที่เกาหลีน่ะปีศาจชัด ๆ"

"อาจเป็นเพราะผู้ใหญ่สร้างนรกไว้ให้ก็ได้นะ ใครใช้ให้เธอทำงานเป็นครูล่ะ"

"นั่นสิ ความจริงการสอนคนอื่นก็ไม่ถูกจริตฉันนักหรอก แต่เป็นเพราะพ่อที่เสียไปแล้วน่ะ เขาเป็นพ่อที่เข้มงวดมาก"

"เธอแค่ทำตามที่พ่อต้องการเหรอ"

"ถ้าให้พูดก็อย่างนั้นแหละ ตอนฉันเขียนใบสมัคร ฉันเคยพูดความคิดของตัวเองให้พ่อฟังสองสามอย่าง แต่เขาพูดโดยไม่ชายตามองฉันเลยว่า 'ไม่ต้องพูดมาก เป็นครูซะ สำหรับผู้หญิงไม่มีอาชีพไหนดีกว่านี้แล้ว ถึงพวกหนุ่มสาวจะบอกว่าเป็นชีวิตธรรมดา น่าเบื่อ แต่พวกเขาพูดเพราะไม่รู้กันทั้งนั้น ในโลกที่ดำเนินไปอย่างโง่เง่าเหมือนสมัยนี้ก็ต้องเอาชนะด้วยวิธีธรรมดาแบบนี้แหละ' สิ่งที่ตลกคือฉันเถียงไม่ได้เลย ความจริงฉันไม่มีอะไรที่อยากเป็น...ก็เลยใช้ชีวิตเป็นครูคิมมาจนถึงทุกวันนี้"

ฉันถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งแล้วมองฮู แต่เขาไม่พูดอะไร มีแสงมืดหม่นปรากฏขึ้นในดวงตาของเขาแวบหนึ่ง

"อา...มาป่านนี้มันก็กลายเป็นเรื่องเหลวไหลหมดละนะ...ตอนนี้เกาหลีคงจะร้อนมากใช่มั้ย ไม่อยากเชื่อเลยแฮะ"

ฉันรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนาแล้วยิ้มอย่างไร้ความหมาย แต่ฮูไม่แสดงสีหน้าใด ๆ ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองพลั้งปากพูดเรื่องไร้สาระออกไป มันเป็นปัญหาของฉันมาตลอด ฉันรู้ว่านิสัยชอบใช้คำศัพท์ที่กดตัวเองให้ต่ำอย่างคำว่าธรรมดา เรียบง่าย ไม่กระตือรือร้น ทำให้ฉันน่าเบื่อยิ่งกว่าเดิม หลังจากยกจายขึ้นดื่มดับกระหาย ในใจก็รู้สึกเหมือนท้องฟ้าสีครามกำลังหัวเราะเยาะฉันอยู่ ฉันกำแก้วแน่นด้วยความอึดอัด นึกอยากสาดน้ำโคลนขึ้นไปบนนั้น

AW Alien p1-99 cc OK.indd 21 22/9/2565 BE 11:12